

I PREMI ARRELATS DE NARRATIVA BREU

*Quan l'embarcació surt al canal s'ha fet ben fosc.
Però —meravella de Venècia—
a mesura que l'ombra s'ha anat fent densa
una mena de lluminositat vaga, de claror desfeta,
s'ha anat escampant i filtrant pels racons...
El digiteig de les aigües, el deliri de Venècia...*

Josep Pla. *Cartes d'Itàlia*

El guanyador del **I Premi Arrelats de narrativa breu**, curs 2000-2001, ha estat **Andreu Navarra Ordoño**, nascut a Barcelona l'any 1981 i estudiant de Filologia, per l'obra *El nord*.

Currículum artístic

Premis

- Guanyador del 3r premi de prosa, cinquena categoria dels Jocs Florals Escolars del Districte de Sant Andreu l'any 1997.
- Guanyador l'any 1996 del IV Premi l'Esparver, concedit per Edicions de la Magrana.
- Guanyador del III Concurs d'àmbit nacional «El Gust per la Lectura» del curs 1997-1998, de caràcter col·lectiu, pel treball «Antígona: Personatges», concedit pel Departament d'Ensenyament de la Generalitat de Catalunya.
- Seleccionat en l'edició Creació Jove Mercè de l'any 1998 en l'àmbit d'Espectacle.
- Seleccionat l'any 1998 per representar la ciutat de Barcelona en la IX Biennial de Joves Creadors d'Europa i la Mediterrània de 1999, celebrada a Roma.
- Guanyador del I Premi de narrativa breu Arrelats, convocat per la Xarxa de dinamització lingüística i la Universitat de Barcelona, 2001.

Publicacions

- *Recordeu les Tortugues Ninja?*, relat dins del núm. 134 de la col·lecció L'Esparver d'Edicions de la Magrana en motiu del IV Premi L'Esparver.
- *Donuts, Hamster Sabio (Historia de caótico Fredrik)*, relat dins Creació Jove Mercè 98, Ajuntament de Barcelona.
- *Antígona: personatges*, treball col·lectiu dins El Gust per la Lectura. III Concurs d'àmbit Nacional.
- *Col·lecció de poemes*, dins de *Tossal*, revista catalana de cultura i lletres, núm. 3, març de 2001, publicació de l'Associació Tossal de la Universitat Oberta de Catalunya.
- *Hijos de nuestra lógica salvaje*, article d'investigació sobre la novel·la *Los siete locos*, de Roberto Arlt, dins la revista *Babab.com*, núm. 8, maig de 2001.
- *Honoré de Balzac, Testigos del Antro, Fascina Horribilis*, poemes dins de *¡Hasta siempre!*, revista artesanal de poesia, núm. 26, Barcelona, maig de 2001.

A continuació us presentem una selecció mínima de la seva obra:

De mans i peus

1. *vull*
2. *poema blau*
3. *poema oceànic*
4. *poema d'amor una mica críptic*
5. *himne d'amor dialèctic*
6. *insistència inaugural*
7. *demostració final*
8. *reflexió fluvial*
9. *tot palpant l'aigua*
10. *berkeley*
11. *petit perquè*
12. *què hi farem*
13. *cant*
14. *poema prematur*
15. *la pigona de pilar prim*

Poemes carena enllà

1. *III*
2. *Primer Himne final*
3. *Segon Himne final*
4. *Minuet de la piràmide*
5. *Estat de setge*
6. *Cicle de la llum*
7. *Cicle dels ulls*
8. *Cicle de l'aigua*
9. *Cicle de les flors*
10. *Cicle del desig*

de mans i peus

*vull
un
passeig
tot
ple
de
pètals
vermells*

*vull
una
cara
que
m'abraci
en
la
innocència*

*vull
extingir
totes
les
veus*

*quedar
en
els
aires
com
cert
amor*

*que
és
cert
vapor
que
és
l'esperança
de*

*no
ser-hi
mai
més*

poema blau

*potser
no
ho
saps
perquè
existeix
el
món
també
amb
les
seves
impotències*

*potser
no
ho
saps
perquè
jo
intento
mantenir-me
al
marge
de
l'expansió
de
tes
sagrades
platges
labials.*

*però
la
teva
boca
és*

*l'únic
que
conec
compatible
amb
la
meva
boca.*

*perquè
la
teva
boca
és
l'únic
que
és
compatible
amb
la
meva
boca.*

*tu
no
ho
sabràs
perquè
m'asseguraré
d'endur-m'ho
tot
fins
a
la
tomba.*

*fins
que
ja
no
puguem
mai
més
percebre'ns.*

perquè

*morir
és
no
poder
percebre
les
imatges.*

poema oceànic

*veure't
sentir,
estirar-te,
créixer.*

*veure't mirar,
tocar,
beure
aigua,
destapar
ampolles
de
sabó
innocent,*

*tantes
accions
i
tan
senzilles
en
què
condenses
tanta
existència.*

*visc
en
les
fruites
que
mossegues,
en
els*

*objectes
que
mires,
sentint
el
goig
indescriptible
de
milions
de
ritmes
còsmics
que
tu
desvetlles
mentre
camines.*

poema d'amor una mica críptic

*per
mi
ets
encara
més
ingent
que
la
geganta.*

himne d'amor dialèctic

*quan
em
mires
només
sóc
jo.*

*sense
més
aires,*

*ni
mars
ni
jos.*

*jo
nu
sols
jo,*

*jo
amb
tu
sols
jo
puc
ser,
si
tu
amb
tu
ets
tan
tu
com
pots
tu
ser,*

*serem
tots
dos
més
jos
que
mai,
tot
evitant
els
nostres
ells.*

insistència inaugural

*no
puc
viure
més
en
mi
que
quan
tu
resplendeixes,
molt
més
que
viva,
essent
la
vida,
fent-me-la
més
veritable,
palpable,
fixa,
sense
la
intermitent
i
misteriosa
oculta
amarga.*

*perquè
ets
tan
inexplicable
com
el
més
lleu
llis
i
etern
contorn
de
la
més
mínima
flor*

inimaginable.

demostració final

*veure
que
rius
és
recordar
totes
veritats.*

*tu
resumeixes
mon
món
en
tu.*

*la
creació
se'm
subordina
al
teu
òval.*

*només
així
me
la
podria
creure.*

reflexió fluvial

*la
vida
no
és
pas*

*un
regal*

*(perquè
els
regals
oh
mai
no
es
tornen),*

*és
un
miracle
amb
llums,*

intermitent.

tot palpant l'aigua

*busco
l'essència
despullada.*

*vull
veure't
nua
sobre
aquest
paper,*

*tan
nua
i
blanca
com
quan
somrius
i
mous
els
ossos.*

*la
simfonia
del
teu
cos
no'm
pot
deixar
de
commoure.*

*visc
per
expressar-la,
donar-li
una
forma
que
sigui
la teva.*

*ben
bé
la
teva,
sense
cap
part
de
cap
altra.*

*això
és
estimar-te
des
de
la
meva
aigua.*

berkeley

*m'he
fet
imatges
que
no
existeixen.*

*i
com
que
visc
en
elles
dubto,
sóc
un
no
res
pensant
que
explora,
sense
referents,
fantasmes
vius
creats
d'absències
més
o
menys
voluntàries.*

petit perquè

*hi
ha
novel·les
que
se'm
cauen
de
les
mans.*

*hi
ha
poemaris
que,
com
l'ànima,
se'm
cauen
als
peus.*

*potser
és
per
això
faig
poemes
esquelètics.*

què hi farem

*la
poesia
ha
de
salvar
aquest
món*

*ja
sé
que
no*

*però
admetem
que
sí*

*l'alternativa
és
massa
horrible*

*ens
salvarà
precisament
perquè
no
cal
que
ho
faci.*

cant

*sóc
un
home
nou*

*m'he
destruït
i
renascut
ja
tres
vegades,*

*com
les
onades
que
en
la
puresa
ens
visitaren,*

*units
per
aires
transparents
i
amants*

m'he

*destruït
per
ser
teva
ombra,*

*m'he
destruït
per
merèixer-te,*

*poder
ser
més
que
un
cos
esquerp,*

*camina
no
ample
i
amb
cert
pes,
amb
certes
ànsies
que
l'inquieten:
mor*

*mor
perquè
no
t'estimo
prou*

*mor
perquè
no
t'estimo
massa*

mor

*perquè
no
m'invento
vida,*

*no
morirà
perquè
jo
abraci,*

*sinó
perquè
anirà
negant,*

*tan
poc
a
poc
com
un
secret
tumor,*

*possibles
sangs,
translucides a
honestas
en
què
podríem
haver-nos
desfet
en
pau.*

*sinó
el
teu
somni
més
ocult
d'abril,*

sinó

*amb
la
més
freqüència
visitant,*

*senzill
i
ocult,
sense
possibles
existències
normes,*

*amargs,
subtils,
profunds
moments
regits
per
la
incertesa*

*(o
la
mentida).*

*potser
per
viure
menys
tacat,*

*tacat
de
mans
alienes,
mortes,*

*que
matin
més
que
l'ombra
inclosa*

*entre
les
teves
fonts,
la
meva,*

*les
expressions
de
la
veritat
volguda*

*(perquè
no
importa
la
veritat
si
tu
desitges
desitjar)*

*i
les
estances
que
ara
ens
envolten.*

*entre
les
nostres
vides
nostres,*

*que
en
realitat
són
l'única
possible,*

*veig
tot
un
feix
de
vies
cap
a
l'infinit.*

*si
tu
m'hi
guies
jo
m'hi
perdré,
tal
com
desitjo.*

*perquè
no
veure
és
desitjar,*

*i
desitjar
és
omplir-nos
de
certesa.*

poema prematur

*encara
has
de
néixer*

*i
ja*

*ets
tot
un
fracàs*

la pigona de pilar prim

*drac
ocell
peix*

*foc
amanida
prunes*

Poemes carena enllà

III

*les humanes han destriat els disigs
de la pell falsa,
totes alçades en vista per comprovar
les vertaderes que baixessin com el sol,*

*com una sang
que ens recordés que ens buscàvem,
dia sí dia també,
l'un a l'altre, en arbre immens.*

*notat petit, un terratrèmol al front,
però ben petit, com una música
que acaronés el so
i te l'obligués a estol, tornar-se estol,
l'estol daurat, l'alçat estol
d'un més enllà
l'alçat estol de la carena.*

*i ben interna,
t'has convertit en pluja breu
que necessito per sortir,*

*sentir i obrir-me,
sense cap món, a la delícia pura
de la deu, sense infern,
que és l' infantesa nua.*

*[nua de so.
nua d'avions.
nua de món.
nu tot el jo
com ho és un avi.]*

* * *

Primer Himne final

*no l'hem de tornar a veure.
no el tocarem ni el farem
nostre mai més, ni existirem
envers la poma.*

*la màniga, el tro.
la policia escorcolla la sorra
amb diversos aparells.
pistola, porres,
no hi ha ni un sol globus sota el mar.*

*es beuen la sal, i no es beuen el peix.
es moren de fam i la gorra
els desmantella el clatell.*

*ni roques, ni ànimes, ni argent
salvaran vides de sotainfància nua.
la nit roman desperta,
i tota sola, també amb el cel
preguntarà les hores al pingüí,
no n'obtindrà pas cap resposta
i respectarà l'esguard del somni.*

*com un llumí, oh, haurem brillat
sobre el planeta terra.*

* * *

Segon Himne final

*freda llar
mar immens
sang ardenta*

*no podem establir infants
que no s'acostin al rostre final.*

*fada lleu
mar intens
sang interna*

*no podem ja pensar el món
si les hores se'ns esquerden.*

*fada i vent
dolça pau
i vida incerta*

*ja no pots obrir les hores
i establir-ne les entranyes.*

*no som àngels
som infants
abandonats*

*no pas essències
de la llum que ens permeti
fixar el camí,
establir hores de concreció coherent,
controlar móns que no s'escapin.*

*ja no hi serem, la llum pensada.
no la veurem,
tampoc sentida,
se'ns desfarà junt amb la ment,
com nostra dona,
que es despullava sota el mar
per tal d'entendre tants, de minuts.*

* * *

Minuet de la piràmide

*i davant meu, 'questa piràmide ha
decidit fagocitar-me un ull,
i la piràmide m'ha fet
Obscur, i la piràmide
tot el camí.*

*i la piràmide m'ha fet
ocult el sol, m'ha
seduït les hores perquè no
m'acompanyin, m'ha erosionat els
pòmuls, m'ha desentès la llum.*

*i la piràmide m'ha fet baixar.
i la piràmide m'ha fet odiar.
i la piràmide m'ha fet plorar,
'questa piràmide que m'anihilarà.*

*i la piràmide em segueix aquí.
i la piràmide em segueix allà.
i jo, cansat, he agafat aquesta pedra i
me l'he hagut de fer empassar.*

*i la piràmide no s'ha commós,
ni la piràmide no ha somrigut.
i la piràmide no m'ha parlat,
ni la piràmide no s'ha mogut.*

* * *

Estat de setge

No són mans aquests cisells que s'esforcen, agafar-te.

*No són ulls 'quests instruments que provaran de recordar-te fins més enllà de sa desaparició, no són cos
aquestes àrees que intentaran calmar tes dolors, tes inquietuds, amb fils d'alè i proximitat, no sóc jo qui
t'estima, no sóc jo.*

No sóc pas qui avui et desitja, no sóc jo.

No sóc jo qui es moriria, no sóc jo.

*No sóc jo 'quell que camina, ben nerviós, per buides ciutats, qui et buscaria., no sóc jo. No sóc jo qui ja no
sent, ni tan sols proper dolor. No era jo qui t'explorava, no era jo el que deia que no t'estimava, no era jo.*

*No sóc jo qui et comprenia. No era jo qui t'escoltava. No era jo allò que senties, no ho sóc pas, jo no ho sóc,
no.*

Jo no sóc, ni vida meva, no sóc jo.

Jo no sóc qui desasseca tots teus llavis.

Jo no sóc qui t'agafa les mans.

Qui les besa, qui les plora.

Qui les prem, qui les fa mar,

Convindria, que ho sabessis,

Que no ho sóc, jo no ho sóc, no,

Que m'ho han dit de matinada,

I no ho sé pas, si sóc jo o no.

*Digues qui,
digues-m'ho tu.*

* * *

Cicle de la llum

*No són meves ferides
allò que entreveig
entre les fades
que ni són fades
ni són la llum.*

*A vegades la fantasia es desfà,
caiem com l'aigua cau en l'estora
que ens absorbeix,
no n'hem entès pas el perquè.*

*Desoïm la balalaica,
Desoïm tots els llacs
que ens assecaven certes boques.
[Els llavis oberts
a un petó de la llum]
sorgeix tot d'allò que ens és més profund.*

* * *

Cicle dels ulls

*No són pas les cegueres,
les circumstàncies de la llum,
allò que és fat i m'emascara la vergonya.
[a vegades no se'ns tanquen totes portes]
Camino sol i, si no et trobo...
però no gaire sovint.*

*Tanmateix, elles cinc tornen a tancar-se,
no ho fan pas com per espasme,
com fredor que s'escolés pel gris
de volta que nedés
sobre caps o nostres cossos
en l'espant.*

*I abatut, faig altra cosa que abaixar els ulls,
tan incorrectes com ho és l'ona,
és que ja no són pas meus,
ara miren cap un altre,
ja no són per viure aquí,
sols esperen rebre una aigua.*

* * *

Cicle de l'aigua

*Som elements, solem surar
fins setanta anys.*

*Som les llàgrimes de l'avi
que se'ns mor avui descalç.*

*Caiem mullats sobre unes herbes
que no ho són pas,
sinó moll cementiri regat, estimulat
per tendres llàgrimes d'una vella àvia que germinava.*

*Caiem tots molls en un forat
que no és obscur
sinó ciutat,
desesperada per la marca
d'una línia de navalla
que avui, oh, lluita
per seccionar-nos els ulls,*

*per tal de no deixar-nos veure
els uns als altres.*

* * *

Cicle de les flors

*De les que no són maques
ni oloren bé,
sinó d'estàtues que, enterrades,
ens intuïren les llavors
de l'espant.*

*I han crescut sense veure l'avi.
I s'obriran sense poder veure les imatges
d'aquest bruixot que ens escombrava,
fets ciutadans, tots, del bigoti.*

*Aquesta imatge, tan espectral, de l'aire
(que no té pas, gens, res a veure amb el cim)
m'està impedint que esbrini el fons,
la veritable o vertadera veritat,
la de les ànimes, la fi.*

*Però abatut, segles d'espera,
Ja vaig jo abandonant les meves rels,
desempallego els intestins i els rento al riu,
Ell se m'emporta la cara
Ell se m'emporta els fills.
Ell se m'emporta les avietes
Ell m'ha embrutat pluges i cims.*

*I tanmateix,
no oblido pas aspres regions del desig,
del meu desig,
Del meu i únic, inalterable en mi,
deixant d'admetre'n qualsevol
que no sigui obscur o meu.*

* * *

Cicle del desig

*Ell sempre torna, no ens manca mai,
ell sempre arriba disposat
a tocar-nos ben fort totes les campanes.*

*Tanmateix,
a vegades no torna.
Deixa de fer-se present,
i l'enyorem
o resseguim amb petits dits
sobre un estremit mapa.*

*I tanmateix,
sembla ser, el necessitem
com nostra única cosa nostra
que torna,
[si és que nostra
és la voluntat
atzarosa
de no deixar-nos caure als forats, oh,
sense haver sentit un altre cop l'amor]
[oh, reiet meu,
això no m'ho facis]
deixa'm ser humà un altre cop.*

EL NORD

*¡Ah, en la fosca, pel guiatge
de la sola il·lusió,
caminar sense sendera
i varar sense timó,
estimar sense estimada
i servir sense senyor!*

Josep Carner

La bella Li Dan és alta i blanca, té el cos com una cullera, tota ella fa olor com una enorme flor de lotus. Li Dan la bella s'extasia del món, curiosa observa el cortinam vermell que penja del sostre. Els homes hi entren i surten, tots satisfets, tots ells cenyint-se la sivella dels cinturons. Li Dan observa i estira els braços: Li Dan espera el seu torn, estarrufada sobre els coixins. La gata s'acosta. La gata ja s'ha acostat i miola. Li Dan la bella, entenedrida l'amoixa: somriu i descriu tot el plaer, ha reflectit l'expressió del felí, tancats els ulls, fregada la testa contra la seda, de sobte la criden i aixeca el cap. La maula s'espanta, s'eriça i, corrent, dedica a la noia un últim i accentuat miol.

Li Dan s'aixeca. Ja s'ha aixecat. Mira la porta i veu la mestressa. Que vinguis de pressa, o no cobraràs. Arriben els homes, homes de veritat. Alguns amb bigoti, d'altres amb turbant. Vénen de lluny i estan cansats. Tu agafa aquell, el més jove de tots, vull que procuris tractar-me'l molt bé, tu aquell me l'has de satisfer tan bé com sàpigues, mostra't amable i complaent, però ara bé, no intentis amanyagar-lo gaire, és jove i pur i acabarà saciat. El que has de fer és encendre'l, fer que perduri el seu desig. Si el satisfàs massa de pressa, es pensarà que som el que no som, i no tornarà. Li Dan s'acosta al rebedor. Li Dan observa els nouvinguts. N'hi ha un que brilla amb llum pròpia, un noi salvatge, verge i pur, i li tremolen les mans. I tot panxut i cridaner, son pare és ja dins de la sala. S'ha endut les seves noies, la companyia que ha desitjat durant mesos. Els tres altres homes, germans de Po, són ja rere les portes, tancats amb la rude pressa d'aquell que sap on ha d'anar, perduda la idea de divertir-se, perduda la idea d'un gran plaer, sorrut i lent, esgarrapat a les cendres d'una cruel i sostinguda desesperació.

Li Po camina, nadó en l'ànima, rostre de nen, camina i observa, aprenent de jutge, observa l'esquena, tots tres germans, tots germans seus, i la del seu pare, un home gros i corpulent, escandalós i destructor d'omòplats, anima't nen, que no serà res: seràs feliç, descobriràs la bellesa. Una femella és el que et convé. Seràs un home com els altres nois, que no dubtaren i foren feliços. La vida és vida, petit Li Po. Tens ja bigoti i te n'hauràs d'anar de la ciutat. Prou temps tindràs per estudiar, allà on te'n vas. Aquesta nit toca disbauxa.

Li Po amaga les mans, que li tremolen com el cabell de sa mare. Ésque la nit l'ha convidat a la por, a aquell estat en què els avets, matolls i herbes sembla que saludin amb un somriure tot malaltís. Li Po observa, tot seguit, el firmament. Demana als cels que no l'obliguin a beure: li agrada el mam, però no pas vomitar. Recorda l'última vegada que son pare el va portar a la fonda. La seva mare els renyà a tots dos, (tots dos embriacs, tots dos abraçats, cridant i ballant, tots dos al jardí, vermells com el pebre), embriacs com l'últim avi de la família, que morí al llit interpretant la parrala.

Tots cinc arriben, en fila índia, a la luxosa cabana. A fora cremen dues torxes, poden llegir en la foscor. El pare truca amb l'extensió de la mà (sembla un assalt, no pas visita), els obre una dona, de suradors teixits, la porta grinyola tal com Li Po havia temut. Greixosos bigotis besen la tendra mà. Greixosos bigotis ja l'han besat. Entreu, entreu. Aneu de pressa nois, després haurem de treballar. Oh si em veiés un company d'infància. Ara ja sé què hi vinc a fer, aquí. Li Po és l'últim que entra al vestíbul. El ve a trobar la bella Li Dan, tan alta i fresca com un jonc al matí. Li agafa una mà, ella camina davant seu. Li Po l'observa, la pendular estructura de l'angulosa acompanyant.

Li Dan el deixa i s'asseu al llit. Mira Li Po i somriu, després s'ajau amb molta estratègia. Ella ha notat com li tremola la mà, al passadís, abans que entressin a l'habitació. És baronívol i amable: li ha obert la porta. Un pobre noi. No sabrà res. Em tocarà a mi conduir-lo. Oh, mira-te'l. Està vermell. Commoedor. Em trec la roba. La part de dalt.

Es treu la roba. La part de dalt. Ja se l'ha tret, els dos pits nus, tots dos rodons i punxeguts i cap amunt. I les espatlles, belles i blanques com una plana al matí, i perfumades com una landa mullada, no sap què fer, no sap què dir, aquest noi et tot desmuntat. Potser està massa avergonyit, què li farem, que no es preocupi ni es pensi que

Li Dan desfà, mirada fixa en el xicot, el nus de l'ample pantaló, translúcid, lent. Li Po l'observa davallar, camí als peus sense gosar alçar la mirada. Li Dan avança cap a ell, i l'embolcalla amb l'olor calenta del seu cos despullat. S'arrapa al seu pit, se li penja del coll, els avantbraços al clatell. Li respira la nou del coll. Besa la pell, la llengua esgarrapa les incipients agulles de la seva barba i, de cop, Li Dan ja nota les dues mans que l'estrenyen, per darrere, amb els dits entre les costelles. L'han agafat amb força. Ja ha triomfat. Li Dan obre els ulls de sobte. Somriu per dins. Ja ha triomfat. Ara els seus ulls se n'aniran a una altra banda. La tremolor. Passen les mans. Palpen l'esquena. Li han dibuixat tots els ossos a la pell, i s'ha aturat en una vèrtebra, en una línia transversal del cos, ara a la base, (tota la columna), li agafa els cabells, la prem amb força. Amb l'altra mà li ha agafat un maluc. Li Dan mira la paret entre els braços. Tangent mirada, no hi és present, sinó en una altra banda fins que decideix començar a despullar l'home. Aquesta part, la que més li agrada, la del contacte estremidor dels cels, ja hauria d'haver conclòs.

Li Po ha obert, i li ha aguantat la porta. Rítmic assalt de la circulació del seu cos. I s'ha quedat palplantat, confós i esquerp davant la porta. Ha decidit tancar-la, poca obediència a les mans. La tanca i mira. Ja l'ha tancat. El cortinam i el llit.

Li Dan s'ha estirat a una banda del llit, allargassada, repenjada tota sobre un dels laterals del cos. Els pits caiguts aixequen la seda. L'aixella es mescla amb els cabells escampats per la flassada. Li Dan somriu i aixeca la panxa. Com els felins. El fil. Aixeca un braç i se'l mira. Després es tapa el front amb ell, què faig què dic, dec estar tot vermell. Ja deu haver vist que jo no

Li Dan s'aixeca i es treu la roba. Moment. Moment. Fou el moment que estremí els cels. Li Po s'adona que la bellesa es desitja, que morirà una mica si no la pot posseir. Li Dan s'afluixa el nus de la cintura. Els peus. Els peus. No sé on mirar. Ja s'ha després, ja tota nua. Ella no ho sap, però ha vençut. I se li acosta, rodeja el cap com un fort vi, els seus vapors, en nota l'alè. Li besa el coll i li parla en una llengua estranya, aliena a ell, però que entén. Li Po ara nota un ínfim rastre d'humitat a la pell. Camí de saliva, li desmantella els fonaments. Llenguatge tàctil. Ja s'ha rendit a la pressió del cos i de les peces de roba. El món li pesa com un enorme greu. Comença i acaba de treure's la roba. Primer les cames. Després els braços. Ho fa de pressa, no gens eròtic. Ja l'ha agafada. En tastarà el nèctar.

És ample i fort com aquell arbre que sosté els rius. Rodó i geomètric com un enorme còdol, Li Dan s'hi fon, calenta cambra, de pell aspra i seca, tota plaent i triomfant.

Tots dos es maregen. Plaer i l'instant, mai cap dels dos no s'havia tastat. Cap altra vida. Establiment del cosmos.

Li Dan es desperta, s'aixeca de pressa i volta per la cambra (encara és de nit). No pot dormir. Plora una mica, i sap per què, i observa, com sempre, el cortinam vermell.

Després surt de la seva cambra, va al passadís i s'asseu a terra. Pensa a pensar, es mossega una unglia i es torna a aixecar. Se'n va al vestíbul, i agafa un coixí. Entreobre la porta, s'asseu on és i es repenja a la paret. L'aire de gel no tarda a emblanquir el seu escot. S'adorm narcotitzada per la brisa. No tarda gaire a adormir-se.

Ha vist entre ombres un carro, enmig de la plaça.

Li Dan ara obre els ulls. Veu cinc persones enmig de la plaça. Tremola de fred i es vol cobrir, però de sobte ha conegut la llum autònoma. S'està abraçant amb la seva mare, (però ella es pensa que és la seva dona). Perquè plora, gemega, des d'aquí no la veu, no sap que és vella, ben bella i noble, i que l'està besant perquè el creà i parí.

Li Dan tremola, deixa el seu cap contra la paret. Ha acabat tancant els ulls. Plorant, la neu. Se li han gelat les galtes, més blanca que abans. No sortirà ni intentarà abraçar el noi. S'aixecarà, se'n tornarà a la seva cambra i plorarà en silenci, fins que un altre home vingui a la seva porta per recordar-li que és una prostituta.

Li Po, de bon matí, s'aixeca i surt de la seva cambra. El seu farcell reposa ja davant la porta. Sortida, anar-se'n. La porta. Neva. Sa mare arriba, ara de fora, sagrada i trista com les grans pedres, té els ulls de plorar, llàgrima endins, llàgrima seca, i du un cabàs: la roba neta, perquè l'ha anat a rentar al riu, activa abans que les abelles i tot. L'ha somrigut amb tendresa. Li Po se la mira. Li fa un homenatge.

S'abracen, ploren fluixet per procurar que l'altre no els senti. Però és inútil. Ho han sentit, s'ho han dit així, sense paraules. Han fet l'esforç, i l'han comprès, i aquest error els ha mostrat la veritat. Es donen la mà, caminaran junts fins a la plaça del poble.

La boira, el marge ennuvolat. La neu llepada pel vapor. Diamants, muntanya a l'horitzó. I caminen agafats de la mà, passen davant de la casa, la casa d'ahir: la nit, la fosca, la plaça oberta on se celebren els mercats cada deu dies.

— Fill meu, ton pare diu que estudiïs, que et facis jutge i vagis a la Cort. No perdis els diners que t'ha donat. Ell, que està treballant al bosc, no ha pogut venir avui. M'ha dit que et digui que et desitja sort. En tot, a la vida, recorda la mare, que t'estima i pateix a la casa que et va veure néixer.

Hi ha un home vell, l'home del carro i un llenyataire. El conductor carrega llenya. El monjo observa la porta d'una de les cases, amb el seu rostre de mostela. El llenyataire es renta les mans amb neu. La mare abraça el seu fill. El besa i plora.

— Adéu, mare. Creu-me que tornaré.

— Això està bé, fill meu. Torna aviat, que tinguis sort.

Pugen i agita la mà. La mare observa com s'allunya el vehicle. La boira llepa les rodes del carro, més tard l'engoleix. Ja l'ha engolit. La ruta és fosca.

— Què tens, Li Dan? Penses dormir tot el dia?

Obren la porta i la troben al llit. Despentinada i esquerpa, fa fora totes les dones de la seva cambra. Elles se'n riuen i fan murmuris. La casa s'omple de veus vibrants. Minuts després truca a la porta la mestressa.

— Li Dan, entraré.

Passa si vols. Què vols que hi faci. Entra la dona. Tanca la porta. S'asseu al llit. La mira amb falsa bondat. Gestos de mare. Sermons a esclava.

— Ja vas fer ahir tot el que et vaig demanar?

I els cels tornen a estremir-se.

— Sí, sí. Vaig fer el que tu em vas demanar. Però aquell noi no vindrà més. Se n'ha anat avui, fa poques hores. Anava al carro, el de la plaça. Potser ja no tornarà.

Llàstima, pensa. Molt profitós, noi inexpert. No gaires verges per la contrada, impressionables, plaer carnal.

Es fa de nit i arriben els primers clients. La dona que els rep els fa passar al rebedor. Desfilen totes i són escollides. Avui Li Dan s'ha quedat a l'habitació.

S'acosta un home gros, truca a la porta i es frega les mans. Fa molt de fred. S'està congelant. Obren de dins, hi entra amb pressa. Vull una dona per escalfar-me. La mestressa les fa desfilar. L'home es rasca el cap i pregunta per una en especial. Aquella que té el cabell tan llarg, que és bella i blanca com la lluna. La mestressa fa entrar les noies a una sala, agafa la mà de l'home i l'introdueix al passadís. Truca a la porta de Li Dan amb dos dits.

— Li Dan, tens feina. Obre la porta.

Li Dan sent ploure. No penso obrir. La mestressa demana calma a l'homenot. I a aquesta dona, què coi li passa. Que obris t'he dit. No vull, aneu-vos-en. I l'homenot que perd la calma.

— I doncs, noi, jovenet, què hi fas tu aquí embarcat, essent tan bell i noble com els rierols de la Manxúria?

— Surto de casa meva, venerable, per'nar a Pei-king i fer carrera.

— Per fer carrera, doncs, viatges?

— Sí, venerable, per ser un bon jutge i exercir les lleis tot obeint Sa Majestat i la Cort.

El monjo, tot savi i llest com la mostela, arrufa el nas i fa que no.

— Creus que Pei-king és el teu lloc, jove i bell infant de la terra?

— I per què no? On creus si no, oh venerable, que trobaré el meu futur?

L'oh venerable riu. Agita el bastó amb les dues mans. Se'n riu i ensenya les quatre dents que li queden.

— Fill meu, el teu futur, ja l'has trobat. Ara només has d'acomplir el teu camí. Més aviat se't farà sol. Però ara bé: si tu no deixes que se t'acompleixi el camí, no arribaràs enlloc, només allà on no podràs mai pas ser feliç.

Li Po l'escolta. És bell i noble i va a la Cort. I de vegades mira el cel, i altres vegades la cara del vell. Aquest somriu, no deixa mai de fer-ho. Ha voltat molt i sap què diu.

El carro tremola, i el monjo no es queixa de cap dolor. El llenyataire xerra amb el conductor. Parlen de neu i de llenya. I del bestiar i de l'estat dels camins. Quan s'ha fet fosc s'aturen, fan un bon foc, sopen la sampa que ha preparat el conductor.

Les flames mouen les seves cares. El monjo riu amb gratitud. Per equipatge tan sols un bol, i un ganivet per afaitar-se el cap. Li Po l'ajuda a buscar-li un bon lloc, prepara un jaç improvisat amb fulles. El monjo insisteix que el deixi en pau. S'enfada i riu a la vegada. No vol la manta que li ofereix Li Po. Aquest el tapa mentre dorm.

Li Dan fa un bot del llit quan la porta és esbotzada. Ha dit que vol la del cabell llarg. Li Dan s'amaga sota uns coixins. L'home els retira amb el peu. Li Dan tremola. La mestressa s'ho mira, aixeca la porta i l'encaixa al marc. Se'n va tranquil·la a comentar-ho amb les noies.

L'home agafa Li Dan pels canells, li separa els braços i la tira a terra d'una bufetada. Li Dan fa un xiscl i intenta arribar a la porta, però l'home l'ha agafada pels cabells i la trepitja amb son enorme peu. Li Dan s'aixeca i obre la porta. L'home la fa retrocedir estirant. Li Dan fa xiscles i plora. L'home li treu la roba esgarrapant-la, torna cap a la porta i observa la dona. Li Dan s'allunya, tapant-se els pits i el pubis amb les mans i els avantbraços. Toca la paret. S'ajup a plorar. I l'home avança i la força. I ella l'escup, i li desfà la cara amb les ungles. L'homenot crida i s'enfurisma. La maleeix i la colpeja. La mestressa treu el cap per la porta i observa, silenciosa, l'escena final. L'home abraça el cos inert de Li Dan, li llepa la pell, els pits, els cabells. S'ha adonat que l'observen. La mestressa fuig pel passadís. L'homenot surt a l'exterior amb el cos de Li Dan. Les noies l'observen amb temor. Homes a mig vestir també s'ho miren, encuriosits. S'alleuja la cara amb neu i torna a entrar. Ara la porta està tancada. La nit, silenci a tots els racons de la plaça. Li Dan tremola i recupera el sentit. I fuig del poble i corre, despullada i ferida, pel mig del bosc.

S'ha obert camí fins a una clariana. Ha olorat el bosc. Ara respira la nit. S'asseu a la neu i contempla el cel. Una de tantes li ha d'indicar el camí.

Sent moltes veus, llums conegudes. La mestressa l'embolcalla amb una manta i li diu que s'ha portat molt malament, i per això l'endemà la vendrà al mercader Zhuang, que ha demanat una concubina.

El llenyataire apaga el foc i se'n va a dormir al carro. El conductor l'acompanya. Li Po té fred i no pot dormir. Ha decidit caminar, donar moltes voltes per escalfar-se. Podrà dormir durant el dia, a sobre el carro, tombat a la llenya.

La nit és negra i xiula. La silueta sarcàstica de l'arbre juga a Li Po males passades. I és que el Nord se li va fent ombrívol. Perdut al bosc, no troba pas la muntanya. No ve a buscar-lo ningú. Ha de trobar el camí per si mateix. L'ha de fer seu i escoltar-lo. Li Po sent un soroll i s'atura, com un murmurí de flauta mullada. Aixeca un peu i dóna un pas. Trepitja tou. Se sent un crit. Era el vell monjo que dormia.

Li Po s'ha obert camí fins a una clariana. Ha olorat el bosc. Ara respira la nit. S'asseu a la neu i contempla el cel. Una de tantes li ha d'indicar el camí.

Li Dan es desperta un dia, tres anys després, tota sorpresa en una cambra luxosa. Hi ha un cadàver al seu costat, ficat al llit, calent de sang. Li Dan se n'adona, du un ganivet a la mà. El llançador lluny, s'escapoleix de les flassades. Porta la roba tota amarada de sang. S'aixeca de pressa. No sap on és, a la mansió de Zhuang. Li Dan, nerviosa, ordena el present, observa on es troba: és una cambra espaiosa. Hi ha una finestra, un bagul i un mirall. Mira el cadàver, el reconeix de pressa: és el seu amo, que ha mort al llit assassinat. Li Dan es calma. Ha recordat el ganivet i ha decidit anar-lo a recollir. Perd els estreps, i l'ha llançat per la finestra. Se'n penedeix i surt a mirar. Un gran jardí, una columna de soldats que el travessa i assenyalen Li Dan. La bella i blanca no sap què fer. Obre el bagul, tot i saber que no servirà pas per a res. Arriben els homes, botes de metall. Al moble hi ha robes toves, i algun paper. L'obscuritat és absoluta. Sent alguns crits, també alguns planys. Té l'esperança que no la descobreixin, però la llum l'il·lumina, li encega els ulls. No comprèn res, i cau a terra quan un soldat la colpeja amb el mànec de la llança.

Quan torna en si, està lligada amb els braços oberts. Un escriba prendrà notes del que li diguin que digui. Ve un magistrat, i l'acompanya el botxí. La sala és alta, i grisa i densa com una tomba. La fuetegen fins que confessa el crim. En acabat la deslliguen. Juguen amb ella i li diuen que aquest matí serà jutjada i condemnada a mort. Li Dan respira, no diu pas res. Ja no comprèn ni veu les persones, només veu ombres, i llums i boires, sense perfils ni vocables. La reanimen amb un cubell d'aigua. La condueixen a la Cambra Suprema, per una enorme porta lateral. Ha vist la dona del mercader Zhuang, entre la gentada. Quan ella ha entrat ha deixat de plorar, i l'ha mirada com la gata del seu poble natal.

Li Po estudia durant la nit. Té un rotlle obert i en llegeix els símbols. Avui mateix ha obtingut el permís de Sa Majestat per exercir l'ofici de jutge. Així ho acrediten els símbols que llegeix. Un vestit nou, tot net i buit, reposa sobre el seu llit. Demà mateix, davant d'il·lustres magistrats de la Cort, ha d'aplicar la llei per primer cop. I per això no podrà dormir. Prefereix meditar fins que surti el sol. Cal mantenir les facultats en ordre.

Quan ja es fa de dia, pren el vestit i es canvia. Repassa unes lleis i abandona la seva cel·la. Passeja tot sol pel recinte imperial, que brilla i s'apaga segons els núvols, i passa un quart d'hora a l'altar circular, orant amb devoció. Després, s'aixeca i recorda la mare. La mare i el poble. S'ha deixat créixer barbata. En acabat, tot retornant al pla físic, Li Po camina i es dirigeix al palau de justícia. Els guardes l'observen, retiren les llances i el deixen passar. Allà l'esperen els magistrats. Es dirigeixen al fons de la sala, la sala enorme, la més gran i suprema de tot el palau, que s'ha omplert de persones de tota mena, totes cridant, reclamant, informant. Li Po se situa per sobre de tots, i imposa el silenci amb autoritat. A veure. Que entri el primer cas del dia.

S'obre una porta lateral. Entren soldats, seriosos, sorruts, i acompanyen una dona esparracada i moixa. Ha estat fuetejada durant tota la nit. La sang del cos així ho indica a Li Po. Ha confessat ser una assassina. Que li aixequin la cara, ha dit Li Po. Vull veure qui és, sentir allò que digui. I els soldats l'han obeït amb prestesa. Brutalitat. Han estirat els cabells de Li Dan, que era caiguda i agenollada davant del jutge. Els magistrats es freguen les mans, es toquen els dits. Miren Li Po amb un somriure sota els bigotis.

Aquesta dona és innocent, ha dit el jutge. Els magistrats es miren sorpresos. Li Dan s'aixeca. Li Po ja ho ha fet.

Li Dan espera Li Po davant la porta de la muralla. Aquest arriba unes hores després, amb el farcell a l'esquena. No va vestit com un jutge, sinó tal com el va veure per primer cop. El veu llunyà, mentre l'està buscant entre la multitud de mercaders i pelegrins que s'acumulen al voltant dels murs. Li Po la veu, i intenta acostar-se. Li Dan s'obre pas entre la gentada. De sobte es troben en una clariana. Així s'indiquen el camí. Han decidit fer-se una casa al Nord, encara més que abans, ja tornaran d'aquí uns quants anys quan l'esperit els ho indiqui.

No gaire lluny d'allí, el blanc i noble cadàver d'un monjo sura sobre les cristal·lines aigües del Huang He. És el de l'home que mai no parlà del futur.